

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

LA SETMANA QUE VÉ S'APROVARÀ L'ESTATUT DE LA REPÚBLICA HA COMPLERT ACCEPTABLEMENT; HA SALVAT EL PERILL MÉS GRAN DE LA SEVA VIDA. ARA CAL QUE CATALUNYA SÀPIGA COMPLIR AMB SI MATEIXA. TEIXA

ANY I

GIRONA, 3 DE SETEMBRE DE 1932

NUM. 31

Perspectives del problema agrari

Es evident que vivim uns moments de profunda tramudació dels valors que fins ara es tenien per substancials i immutables. És evident que vivim un moment transaccional de la història, semblant al que determinà la naixença del cristianisme; semblant al que originà l'extinció del feudalisme; semblant al que senyala l'arribada de les modernes democràcies. Perquè el cristianisme, el feudalisme i el liberalisme, són fenòmens socials i polítics capitals—extra el caràcter religiós del primer— que necessàriament marquen etapes fonamentals en la vida de la humanitat.

No és pas el socialisme en ses diverses formes el causant de la tramudació operant; és l'increment de la civilització i de la cultura, donant forma a tendències ayençades com el col·lectivisme, que ve a ésser l'exponent d'una intensa prujia de reforma per evolució o per capgirament. Perquè la civilització, més influent que totes les religions, provoca forts impulsos i fortes reaccions que s'abranden al vent de la impaciència o al buf de l'anhel d'una justícia superior i més afanada.

El món fins ara no s'ha establert sobre bases gaire equitatives, cal reconèixer-ho, i és lògic que en la cursa a què el progrés ens obliga, es cerquin les fórmules que poden compaginar el major progrés i la major justícia amb la menor injúria o perjudici a les coses que fins ara han estat. Perquè estimem que aquesta fórmula és possible d'obtenir; perquè creiem que aquesta fórmula és adequada i suficient, vivim políticament i socialment classificats en les tendències anomenades burgeses i no som militants de cap credo col·lectivista.

La realitat imposant-se als prejudicis; la renovació superant la tradició són els camins de l'esdevenidor. El triomf de la reconstrucció social i econòmica dels nostres dies ni marxa a una velocitat accelerada a tenor de les fórmules algebraïques que regulen el moviment d'impulsió dels quadrats de les masses i de les distàncies.

Aquest és el fet indefugible, fatal, incercible. Els que vulguin oposar-s'hi seran abatuts com el jonc al pas de la riada i aquesta desfeta és la mort amb tot el que la mort representa; amb totes les conseqüències que a Rússia aquesta mort ha representat.

D'això en deriva què tàctiques noves han d'atemperar-se als nous averanys i a les forces novelles. Per això cal per sentit de conservació, es defensin parcialment de moltes coses, s'emparrin del bon sentit on radica el saber adaptar-se i evolucionar a temps. Un conservadurisme intel·ligent, lliure d'anacrònics entestaments, obert a tot els efluvis dels quatre punts cardinals, generós per justícia i per egoisme; que l'egoisme de conservar el que es pugui, i sobretot el que és fonamental, quan és adequat, és lícit.

Situat-se, doncs, en el just terme interessa a tots; però interessa més als interessos que s'han de defensar. Per això s'ha dit i s'ha dit bé, que en els moments que passen el repatanisme conservador, l'ordre recalcar la follia de mantenir privilegis caducs, són les pitjors terapèutiques, les valles més contraproduents, les defenses més sucides.

S'ha dit això pels homes més asenyats, però llur veu no ha estat es-

coltada per les dretes espanyoles encastellades en els seus tretze, encastellades en la defensa dels privilegis autocràtics. La ceguera de les dretes, sense llum d'intel·ligència que les guii, aferrades a l'emés antidiluvian, com els que encarnen els tradicionalismes apàtics i risibles, estan en perill de perdre més del que podien salvar en tots els ordres.

La lliçó de coses és un advertiment pels propietaris, sobretot pels terratinents, que són encara en conjunt a la nostra Catalunya una classe digna fàcilment liberalitzable i apta per a una remarcable funció social. És un advertiment que, s'encamina a modificar el concepte feudal de la propietat, en quant aquesta té primordialment una funció social a complir, de tal manera primordial, que si la propietat no el pegués a complir, no valdria la pena de conservar com a principi i realitat.

Per tal de fer possible aquella missió, les modernes tendències predominants en la República, limiten les facultats omnimodes fins ara dels terratinents; procurin que l'augment del nombre dels propietaris, faci que la terra sigui cada dia més del que la treballa; tendeix sensiblement a que la terra deixi d'ésser element de renda per l'estímul del seu conreu directe.

Tot això té molt de conservador, puix que el conservadurisme com totes les coses del món, és terme relatiu; tot això encara és una defensa formidable contra la implantació de les solucions que es diuen extremistes i que propugnen per la col·lectivització dels medis de producció.

Cal veure com defensin aquestes solucions, diriem-ne liberals, homes de la significació d'Ossorio i Gallardo i dels catòlics alemanys i belgues, etc., i aquestes defenses volen dir alguna cosa. Comprenem que amb la mentalitat feudal que és pròpia de les nostres classes privilegiades, aquelles tendències semblin heterodoxes i vitandes, i que tots els panxacontents s'encruixein i s'indignin, considerant que perquè es perjudica llur patriotisme el món camina per camins de perjudici.

Però vulguin o no, aquesta és la realitat que s'imposa i aquestes són les perspectives del problema agrari a casa nostra, problema que, com irem dient en dies successius, existeix encara que sigui sortosament atenuat.

J. DE CAMPS I ARBOIX

CONCURS DE SARDANISTES A OLOT AMB MOTIU DE LA FESTA DE LA SARDANA 1932

organitzada per l'"Orfeo Popular Olotí", sota el patronatge de la Generalitat de Catalunya i Ajuntament d'aquella ciutat, amb la col·laboració d'entitats olotines, colònia forastera i entusiastes de la sardana

El Concurs, que tindrà lloc al "Torin", el dia 10 de setembre, a les 10 de la nit, va avalat amb els següents premis:

- Primer: 300 pessetes.
- Segon: 150.
- Tercer: 125.
- Quint: 75.
- Quart: 100.
- Sisè: 50.

ANTENA

EL SENYOR PICH PREOCUPAT

La facècia de la setmana política gironina ha estat el discurs de l'incomensurable Pich i Pon, en l'assemblea radical celebrada a Girona diumenge passat.

L'acte fou presidit per l'ex-amic d'en Primo de Rivera i Barrera, l'ex-lerrouxista, reconvertit al lerrouxisme ara que ja no es pot fer retratar de costat amb l'ex-Borbó. Una "suite" i "ca" és la història d'aquest gran clown polític.

Pich i Pon està preocupat, segons ha dit, seriósament preocupat, de l'esdevenidor de Catalunya. Serà qüestió de posar-se a tremolar d'aquestes preocupacions piquiponians.

Per a cuidar l'esdevenidor de Catalunya, Pich i Pon vol reorganitzar el partit radical, per enèsima vegada, perquè el partit radical, com el tradicionalista, estan en perpètua reorganització.

Cuina el senyor Pich en barrejar aigua calenta i freda en el seu pseudo-discurs. Així al costat un "picrito" anticlerical molt moderat, va posar-hi un mot ben en consonància amb la seva ortodòxia lerrouxiana, d'un accentuat esterisme.

En resum, al senyor Pich li preocupen les eleccions que vénen, perquè seguint el corrent més que virtuós és amic de la virtut.

TENIM PRESSA

Ara que l'aprovació de l'Estatut és cosa de dies, sentim la premsa empendre la feina enorme de preparar Catalunya autònoma.

Entrem en aquesta fase transcendental de la nostra vida pública amb un símptoma falaguer. Ens referim a la campanya empresa per tota la premsa catalanista pro retolació en català. És un bon símptoma, perquè significa que tenim consciència del moment i de la necessitat inajornable d'embestir com primordial el problema de la catalanització de les nostres coses.

Aquesta catalanització ha d'ésser a la vegada premissa i conseqüència; objectiu i realitat. principi i fi, en una paraula.

En això hem de tenir pressa. En això hem de posar el màxim d'esforç. En això hem de fer el va-i-tot si volem al·legar un dret, si volem realitzar una acció que consoni amb amb el que vol dir Catalunya autònoma.

Autonomia vol dir, doncs, abans que altra cosa, catalanització; puix que l'imperi de la llengua és l'imperi de l'esperit; puix que una Catalunya deficientment catalanitzada, és una Catalunya deficientment autònoma.

Entenent-ho així, fent-ho així, ens farem dignes de viure i de posseir la transcendència de les hores que vénen i de la llibertat que aquestes hores ens porten.

UNA ESMENA

Ossorio i Gallardo ha proposat una esmena a la base 21 del projecte de reforma agrària, que, per sentititzar opinions manifestades des de aquestes pàgines ens interessa recollir. L'il·lustre juriscònsult proposa que la futura llei de contractes d'arrendament es faci a tenor dels principis següents:

Prohibició dels sub-arrendaments;

Pi i Margall i el catalanisme

No és pas la primera vegada que parlem de Pi i Margall, i, segurament, no serà l'última, i és que la gran obra del mestre del federalisme, tan acabada i tan volguda per les nostres comarques, principalment a l'alt Empordà, on hi trobareu vellets que recorden el mestre amb unció i us en parlen amb veritable emoció de la seva figura, no ha estat copsada per la massa federal de les nostres comarques.

Pi i Margall, es presenta a nosaltres, joves que rebusquem les seves doctrines i les estudiem amb devoció, com un mestre, parió d'aquell de Galilea que han crucificat, no per l'odi que inspiraven les seves doctrines, sinó per la ignorància de les masses que no podien copsar l'excelsitud de les paraules divines.

Pi i Margall no fou crucificat, és cert, però fou sacrificat per la ignorància dels seus contemporanis.

Pi i Margall semblà una bona llavor i encara que el temps no li fou propici, ha florit tardana, i els seus fruits són en mans d'una joventut que estudia i comprèn les teories del mestre. Pi i Margall fracassà en el seu temps perquè no trobà al seu costat els homes que havien de prestar-li ajuda a la feixuga tasca de marcar la nova ruta peninsular, i també, cal dir-ho, perquè hi mancava consciència republicana en la majoria del poble.

Si Pi i Margall tornés, constataria amb goig que la seva vida de lluita i sacrifici no fou començada en va; veuria com els joves hem comprès la seva doctrina i la interpretem sota la bandera barrada, l'única que com a pròpia per tenir tot federalista que hagi assimilat la paraula federació.

Aquestes paraules sobre el mestre, són fruit de les lectures de textos seus. Ara mateix, acabem de llegir un article a "El Nuevo Régimen", de data 30 de setembre 1899, que no resistim la temptació de reproduir-ne un fragment. Ací va:

"Portugal fou segles espanyola, segles independent. Sota Felip II tornà a ésser part d'Espanya i sota Felip IV recobrà la seva independència. Avui la conserva. Canvia per als portuguesos la vera pàtria? No; sinó la pàtria convencional que els donà Felip II. Per als portuguesos Portugal fou la seva pàtria tant des de mitjans del segle XI a l'any 1583 com des de 1583 a 1640.

No hi ha pàtria on no hi ha unitat, i d'unitat no n'hi ha més que en les regions. Té la nació espanyola unitat de llengua? Hi ha fins a sis dialectes, derivacions de l'idioma llatí, i allà en el Nord una llengua mare, distinta, no sols de les altres del regne sinó també de totes les del món.

Té tampoc Espanya unitat de lleis? Diverses són les de Castella, les de Biscaia, les de Navarra, les d'Aragó, les de Catalunya i les de les illes Balears; institucions diverses hi ha també a Galícia.

CATALANS!

No ens cansarem d'insistir. Cal que tots, absolutament tots els retòls de Catalunya, sien redactats en català.

Tampoc no té Espanya unitat històrica, car no va ésser única més que sota el jou d'altres pobres; i quan va treballar per la seva independència contra els moros, es va dividir en multitud de reialmes que durant segles tingueren vida independent i adhuc s'estengueren per altres terres.

No parlem de costums ni de races. Aquí hi ha jueus, celtas, bascs, gods, alarbs.

Aquesta unitat que no trobem a la Nació la trobem a les regions. Catalunya, per exemple, parla una mateixa llengua, es regeix per unes mateixes lleis, té la seva història i els seus costums i una fisonomia que la distingeix de la resta d'Espanya. Un tros de Catalunya és avui, encara, en poder de França. Així succeeix també amb Bascònia. També Navarra, Galícia i les illes Balears tenen història, llengua i lleis diferents.

Impedeix això que totes les regions formin nació? Heterogènia són totes les nacions d'Europa; totes són aplegaments de pobles un dia independents, aplegats per matrimonis de reis o per la força de les armes. Donats tots aquests antecedents, què aconsella tota racional política? Que la nació visqui per un poder central que no menyscabi en res la llibertat ni la personalitat d'aquestes regions; que el poder central es limiti a regir els interessos interregionals i els internacionals, i renunciï per a sempre a immiscuir-se en la vida interior de les regions i els municipis; que es reorganitzi l'Estat sobre la base dament la qual descansen totes les nacions federals.

Si això haguessin fet en el segle XV els reis catòlics, o en el segle XVI Carles I o Felip II, què diferents haurien estat la marxa i la sort d'Espanya! No hauria anat, com ara, fent capgirells, al descredit i a la ruïna. No haurien corregut en recerca les fugades i enganyses glòries, ni haurien fet de la nació una nació d'aventurers; en el desplegament de l'agricultura i de la indústria haurien cercat i trobat la prosperitat i la grandesa.

Cal que corregim els antics errors i imprimim a la nació una altra orientació.

Es ben provada, doncs, la catalanització de Pi i Margall, no volem vantar-nos tampoc d'ésser nosaltres els que volem descobrir-la. L'il·lustre publicista Rovira i Virgili que ha fet del mestre un estudi acuradíssim ha remarcat la seva catalanització més d'una vegada. Si nosaltres l'acusem i tenim interès en remarcar-la als federalistes de les contrades gironines que, a desgrat de les seves idees, no tenen formada una consciència integralment catalana, és perquè desfacin l'erro en què estan, i no mirin en menyspreu els "catalanistes" que ells entenen sinònim de "clericals" i "burgesos".

Catalanistes som nosaltres, els que estimem la pàtria per damunt de tot, i com que de pàtria solament se'n té una, com solament es té una mare, és obvi dir que Catalunya és l'única pàtria que tenim. Hem dit l'única, per federal que sigui, puix tenir una pàtria, tenir una bandera, tenir una llengua a les que s'estimi sobre totes les del món, no priva que s'allarguin els braços cercant l'abraçada fraterna de tots els pobles de la Península Ibèrica.

LLUIS BOTA I VILLA

Dues banderes encara

Sense cap desig de polèmica i menys encara de molestar cap sentiment, vaig a fer unes observacions que ja fa dies s'hostatgen a la meua pensa i que si altra valor no tenen, serviran almenys per a fixar un criteri modest, però que reflecteix el pensar de molts sobre un assumpte bon xic delicat.

Es tracta de la duplicitat de banderes que avui onegen sota el cel de Catalunya.

Una de les coses de més accentuat relleu a la nostra terra des de la proclamació de la República, és l'exuberant florida de banderes espanyoles i catalanes en fraternal convivència.

Fixeu-vos bé, però, que, ben deliberadament he escrit "banderes espanyoles" i no "republicanes", per fer ressaltar una primera observació. Aquesta és la que per molts dels militants a les files del republicanisme antic, la bandera espanyola és com si no existís.

Apuntava aquesta afirmació, el fet de què molts diuen "la bandera republicana aquí", la "bandera republicana molts diuen "la bandera republicana solament hi hagués la representativa del govern central, o no volguessin veure que fora d'Espanya, la bandera de la nostra República es converteix simplement en la bandera espanyola, com simplement nosaltres en diem la bandera francesa dels colors representatius de la veïna nació, i com més simplement encara, amb tot i ésser la verdadera essència de la República, en diem la bandera catalana de les nostres glorioses quatre barres.

Fet aquest aclariment, imprescindible per a tirar avant amb els meus propòsits, vaig a formular una pregunta.

Per què aquesta mania avui estesa a Catalunya, de no fer onejar al vent cap bandera catalana, sense que al seu costat (i massa sovint al seu entorn) no li faci ombra una bandera espanyola?

Si hem quedat que Catalunya és el baluart de la República, si el parlar de separatisme a aquestes hores fóra cosa absurda, si ja no hi ha cap llei que ens ho mani, jo voldria saber per què les nostres quatre barres no poden onejar soles, llibèrrimament, com a majors d'edat que són, i no sota el tutelatge imposat ara per nosaltres mateixos inconscientment d'uns altres colors absolutament respectables i estimats, però que queden força destenyits en mans d'un servilisme adulador, que sembla voler-nos

recordar la "flamangeria" amb què fins suara provocaven els colors de la monarquia.

Trobo perfectament lícit i natural, que als centres oficials establerts a Catalunya i que depenen del govern central, onegi d'ordinari, completament sola, si volem, la bandera de la República Espanyola. Lògic és també que en certes festes commemoratives, la bandera espanyola acompanyi la nostra inclús en aquells centres que depenen de la Generalitat.

Però això que en les festes populars, netament casolanes, la bandera catalana es vegi sempre voltada de l'espanyola per l'estúpida timidesa dels mateixos catalans, em causa un efecte trist i depriment, puix em dona la mesura exacta del què han pesat damunt del nostre esperit, set anys de servilisme forçat i embrutidor.

L'esperit català ha estat sempre demòcrata i republicà per excel·lència i ens dol en l'ànima que uns altres colors que no siguin els nostres ens vulguin recordar, a casa mateix, l'existència d'una República com si diguéssim de "quota", puix allà on hi ha un català, allà on futeja al vent la bandera catalana, s'hi troba, enc que sia en essència, l'encarnació del republicanisme. Avui, Catalunya i República han passat a ésser un sol mot.

Catalunya, casal de la democràcia; Catalunya, avançada de la República Espanyola, té dret a veure flamejar sota son cel blau, el foc de les seves quatre barres soles i llibertes.

Que no temin per això els esperits mésquins i recelosos. Que obrin l'atzar el llibre de la nostra Història i veuran com en cada plana hi tenim escrita una lliçó de lleialtat, de noblesa i de democràcia, que per a elles voldrien moltes repúbliques.

PERE ABELLÍ

Mirador artístic

Del 4 al 6 del corrent, tindrà lloc a Anglès una exposició d'art patrocinada per l'Ajuntament.

Agraïm la invitació i en parlarem llargament en el pròxim número.

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més virolada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

prohibició dels arrendaments a cànon qualsevol pagament en cas de pèrdua, regularització de les aparceries sobre la base de participar el propietari en les despeses de producció; condonació de fin, en metàl·lic o en espècies; regularització de la collita; abonament a l'arrendatari de les millores útils; determinació d'un període mínim d'arrendament, segons la localitat i el conreu; prohibició que el nou adquirent de la terra posi terme a l'arrendament en vigor. dret de revisió periòdica del contracte en benefici de les parts; dret de tanteig a favor de l'arrendatari en cas de venda de la finca; dret d'expropiar al propietari després de deu anys de duració de l'arrendament o de quinze, contant des de el causant, segons capitalització que es fixi, més el tres per cent d'afeció, amb deducció de l'import de les millores; regularització fàcil i senzilla del crèdit agrícola.

Això confronta el què venim dient i cal que tothom se situï sense incomprendions davant d'aquesta tendència que patrocinen homes que no tenen res d'extremistes.

NO SON PARAULES SOLAMENT

Francesc Madrid, des de les planes de "L'Opinió" manifesta la seva satisfacció pel poc temps que manca per l'aprovació de l'Estatut.

Compartim sincerament el seu optimisme, però, no podem sentir-nos tan satisfets com ell, perquè tot just el text redactat per les Corts de la República representa per a nosaltres el primer pas que avancem cap a la plenitud autonòmica de Catalunya.

En essència... diu Madrid..., el què s'ha aprovat al Parlament, ha estat l'Estatut de Catalunya.

Les divergències entre la voluntat del poble manifestada unànimement el 2 d'agost de l'any passat i el text sortit de les Constituents té per a nosaltres un altre valor que el purament atribuït per l'articulista de "L'Opinió".

Per a nosaltres, la retallada a l'article de l'ensenyament, no pot ésser-nos agradable, perquè resta facultats primordials i essencials a Catalunya, i perquè demostra que mentre perduri aquesta minimització en matèria cultural, no podrà bastir-se l'Espanya nova, que amb tanta fe i entusiasme nosaltres mateixos somniem.

L'article de l'ensenyament — per exemple — com tants altres que no són del cas esmentar, seran una prova palesa que el moviment liberal que preconitzen els dirigents de la República no ha arrelat encara en l'esperit monarquitzat dels espanyols.

I quan des de Madrid se'ns vulgui convèncer que Espanya és una República liberal, els catalans podem presentar l'article 7 del nostre Estatut, per evidenciar que resta molt camí encara per arribar a la seva instauració.

INEXACTITUTS

El popularíssim "Paquito", en el mateix article que comentem, comet una insinceritat molt gran en afirmar categòricament que l'Esquerra Republicana de Catalunya, encara no als dos anys de vida, ha resolt el problema de Catalunya.

Inexactitud imperdonable la de l'articulista, que sols pot convèncer una colla d'embaucats dels que no tenen cap per a pensar per ells mateixos i necessiten que el menjar intel·lectual els donin mastegat per facilitar la digestió ràpida.

No és que pretenguem negar valor a l'Esquerra, però tampoc pot afirmar-se, en la forma que ho fa Francesc Madrid, que molt altres homes, que no pertanyen a l'Esquerra han treballat entusiàsticament Catalunya endins i seria ben fàcil que sense la seva tasca fecunda i constant, no hauria estat probable arribar a un èxit tan complet.

No veiem, per altra part, la necessitat de desacreditar a bons republicans i bons catalanistes que molts d'ells — àdhuc després de la República no han escatimat llur col·laboració en l'obra governamental.

L'Onze de setembre

En el moment d'escriure aquestes lletres—divendres— no ha estat acordat el programa en commemoració de l'onze de setembre a Barcelona. Sabem, però, que enguany revestirà gran importància per coincidir gairebé a l'acabament de l'aprovació de l'Estatut i també per escaure's en dia festiu.

En el pròxim número dedicarem a l'onze de setembre l'espai que es mereix.

L'Ajuntament, a proposta del nostre company regidor senyor Colomer, acordà per unanimitat la següent proposta:

"Excelentíssim Senyor. Dintre de pocs dies en tots els indrets de la nostra terra hi haurà un abrandament d'entusiasme i d'emoció per commemorar la diada del 11 de setembre de l'any 1714, aquella data memorable en la que la lluita i el sacrifici dels nostres avant-passats foren posats a prova; aquella gesta d'heroisme, poques vegades superada, en la que els últims defensors, entre els quals hi havia el conseller en cap Rafel de Casanova, al caure extenuats, colpits per la mort, ho feren abrasats a la nostra ensenya gloriosa de les quatre barres. Amb la caiguda del últims lluitadors varen ésser arrevassades a la nostra terra per el dret de la força les llibertats que regulaven la seva condició de catalans. Tenint en compte la sensibilitat catalanista en tota hora demostrada per l'actual Ajuntament representant autèntic de la voluntat del poble. Tenint en compte que enguany aquesta solemnitat patriòtica té la condició de trovar-nos en vigílies de que una part d'aquelles llibertats, que, malauradament ens foren arrevassades, sien retornades justicierament a la nostra terra de Catalunya, el regidor que sota escriu té l'honor de sotmetre a l'aprovació del Consistori la següent Proposició:

Primer. Que el dia 11 de setembre d'enguany igual com ja s'ha fet en anys anterior, s'endomassin els balcons de casa la ciutat i es trasmeti a Barcelona a l'estàtua de Rafel de Casanova una corona de llorer o de roure amb una llaçada de les quatre barres i una inscripció amb el nom de l'Ajuntament de Girona.

Segon. Que un dels carrers que, en virtut de la urbanització que caldrà fer en els derruïts baluards, s'hi dongi el nom de carrer d'en Rafel de Casanova.

Tercer. Que es convidi al benemèrit escriptor patriota i historiador memorable, Antoni Rovira i Virgili, a donar una conferència sobre un tema adequat de la història de Catalunya. Conferència que podria tenir lloc al saló de sessions d'aquest Ajuntament, el dissabte, dia 16 de setembre a les set del vespre.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

No obstant, V. E. acordarà. Girona, 2 de setembre de 1932. Joaquim Colomer."

El Foment Catalanista Republicà, també commemora la diada amb els actes que esmenten en un altre lloc.

El Centre Catalanista anuncia per mitjà del seu òrgan en la premsa "El Gironès" que també es proposa recordar dignament la diada. No diuen els actes que celebraran.

Villa Cisneros

La colla d'aristòcrates monàrquics —no sabem que n'hi hagi de republicans— que van a Villa Cisneros, deuen sofrir una sèrie de reaccions morals ben singulars. Cal per a imaginar-ho saber el que és un "hidalgo" espanyol que es creu ungit de totes les preeminències damunt la terra.

Aquests aristòcrates, poderosos d'influència i de diner, compartien amb els altres poders oligàrquics la funció, no de governar el país, sinó d'aprofitar-se'n. Cada un de manera que pogués tirar més aigua al seu molí.

Els aristòcrates, però, tenien una ingerència "sui generis" en aquest aprofitament. Grans latifundaris, maniobraven els polítics a favor dels seus peculiars interessos. Ells eren els que influïen en els tractats de comerç; ells eren els que es beneficiaven de la lluita que mantenien encesa entre l'agricultura i la indústria. Aquesta lluita tan insensata com incomprendible.

Si es fruga en el secret que la política surera fos sempre adversa als interessos industrials, trobaríem segurament com a causa de fèrria i omnívoda influència d'un Medinaceli o d'un Infantado, que, en la defensa de llurs drets senyorials, eren inflexibles i incansables.

I és clar, el "bon monarca", condescendent i ull-viu, sempre tenia el pen lleuger per a contentar els "seus" encara que sabés que en fer-ho castigava el poble o l'interès general. Però els altres ciutadans eren d'una altra casta i eren eternament "subdits"...

Per això ara en veure'ls deportats en terres d'Àfrica, extremant el nostre dipòsit sentimental, no hi trobem més que el desig expressat en la dita popular:

—"Bon vent i barca nova;"

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi olímpica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

JOSEP CARNER

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINC MIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Ésser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta.

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antigüitat de la llibreta.

S'Agaró

amb tot l'encant de la seva naturalesa i de la seva urbanització

Banyes

Platja

Esbarjos

Restaurant

és el lloc ideal per a viure uns moments de joia i benestar en aquests mesos d'estiu.

Aneua S'Agaró

Ajuntament

Sessió de segona convocatòria baixa la presidència del nostre amic senyor Palol, amb assistència dels regidors senyors Dalmau, Vidal, Busquets Ventura, Julià, Rahola, Colomer, Ribas, Cerezo, Bonmatí, Tomàs i Valls. S'aprova l'acta anterior, i es dona compte de la correspondència i despaix oficial entre el qual hi ha una demanda del Teatre Principal per a una conferència a càrrec de D. A. Lerroux.

El senyor Palol fa llegir una comunicació de l'alcalde, senyor Santaló, en la qual, fa seva les manifestacions fetes pels senyors Rahola i Dalmau sobre el discurs per ell pronunciat el dia de la manifestació d'adhesió a la República. Personalment dona garantia de no haver pensat en molestar als companys regidors de la minoria del Centre Catalanista.

Creu i desitja que els regidors es donaran per satisfets i rependran les tasques del consistori en completa companyoria.

El senyor Bonmatí pren la paraula i diu que accepten les manifestacions del senyor Santaló, en quan a ordre personal, però que no així en ordre polític.

El senyor Palol es congratula de les paraules del senyor Bonmatí i dona l'incident per acabat.

S'aprova un dictamen d'Hisenda sobre concert d'arbitris.

Queden damunt la taula les proporcions sobre plaça mercat i guardaria de nens.

De cultura hi ha una interessant proposició sobre concessió de matrícules i llibres gratuïts pel vinent curs escolar, en nombre de dotze.

Intervenien els senyors Cerezo, Dalmau i Presidència, i s'aprova siguin dotze i facultar a la Comissió que pugui arribar al límit de 18.

Es llegeix la interessant proposició del nostre bon amic senyor Colomer,

que insertem íntegra en altre lloc d'aquest número, per a honorar amb dignitat la diada del 11 de setembre del 1714. En un breu i patriòtic parlament defensa la seva proposició, que no dubta serà acceptada per tot el consistori, per ser l'expressió del sentiment dels catalans.

El senyor Bonmatí suma els vots de la minoria de la Lliga a la proposició del senyor Colomer. S'aprova per aclamació.

El senyor Palol dona compte que al anar a signar l'escriptura dels terrenys del carrer d'Enximenis, no es va poder portar a cap per exigir la propietaria unes condicions que no hi havia acord.

Intervenien els senyors Rahola, Busquets Ventura i Cerezo i passa a la Comissió de Foment per a dictaminar.

Hi ha una intervenció de precís i preguntes, dels senyors Tomàs sobre pedra dels baluards i Dalmau sobre colonies escolars, i, per últim, una pregunta del senyor Bonmatí sobre retolació de carrers. Li contestà el senyor Palol que abans de decidir els rètols com han de ésser, s'ha estudiat la possibilitat de fer-los en repujat, en cristall o marbre i que, a no triar molts dies, la Comissió de Cultura resoldrà.

I no havent-hi res més, s'aixeca la sessió.

Eric

Mirador literari

"ELS GEGANTS DE LA RUTA"

Per aquesta setmana s'anuncia la publicació d'un llibre sota el títol esmentat, i signat per Pere Abellà, prodigiosa firma dintre el comentarista de l'ambient ciclista de Catalunya.

Segons se'ns comunica, estarà bellament presentat; i es vendrà al preu d'una pesseta.

EL "RAMAIANA"

La "Colleccio Popular Barcino" va publicar temps enrera (vol. 23) una adaptació catalana d'una de les més belles produccions de la literatura índostànica, el Sakuntala de Kalindasa, feta per C. A. Jordana. Ara el mateix literat ha tingut cura d'aquesta publicació del Ramaiana, la gran epopeia sagrada de l'Índia clàssica.

Començant vers l'any 1000 abans de la nostra era, aquest poema, atribuït al legendari Valmiki, no devia arribar a la seva forma actual fins a alguns segles més tard.

Està dividit en els següents cants: "Les noces de Sita", "Devili", "La mort del rei", "L'encontre dels prínceps", "Les ribes del Godavari", "Sita raptada", "L'aliança", "El consell de guerra", "La guerra a Ceilan", "La tornada".

Aquest volum dona, traduït al català per J. dels Domenys, els treballs que el precursor més il·lustre de la nostra Renaixença, Bonaventura Carles Aribau, publicà, durant els anys 1823-24, a la revista barcelonina El Europeo.

Veils de més de cent anys, i avui ja gairebé oblidats, aquests assaigs, escrits amb un sentit d'elevació que els catalans no havíem de reprendre, en general, sinó molt més tard, serveixen una frescor de pensament i un interès sempre actuals.

Els dos primers assaigs del volum són de tema polític; un d'ells versa sobre la llibertat de pensament i els seus límits dintre l'actuació exterior, i l'altre sobre els deures dels escriptors en els temps immediats als canvis polítics. En segueixen tres de caire pedagògic: "Sobre la bona criança", "Jocs i divertiments que han de formar part de l'educació", "Com passen les faules a les mans dels nois". Dos d'assumptes literaris: "Sobre la teoria estètica de Schiller", "Sobre la literatura oriental". I tres sobre qüestions d'història: "Estat de les ciències a l'Edat Mitjana", "L'oblit de la llengua llatina", "Sobre la Rùbrica de Bruniquer".

ANTENA

REVIFALLES D'ANTENES

L'aprovació de l'Estatut ha sofert un retard considerable, degut a les intervencions del senyor Alba en el Títol de la Hisenda.

Els discursos albistes són els últims escarafalls de l'oposició estatutària, que tot hi perdent terreny cada dia que passa, no pot acostumar-se a baixar la testa davant la voluntat solenne de les Corts republicanes.

Tot el cavall de batalla del senyor Alba, com ho era abans el de Royo Vilanova, és el de la desconfiança envers la Catalunya autònoma.

Temem els vells monàrquics que el mite de la integritat nacional, que tant han predicat, perdi tot el seu valor davant una Espanya rejuvenida.

Temem que, tot hi compensant-se escrupolosament els ingressos i les despeses, els serveis a càrrec de la Generalitat i els recursos cedits per l'Estat a Catalunya, el temperament ferreny dels catalans faci un nou miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, i a pesar de la Hisenda migrada que s'estatueix tingui el poble català la valentia de construir una economia catalana, sòlida i eficaç.

Temem, monàrquics empedernts! Catalunya sabrà demostrar prou bé fins on arriba la seva capacitat, i sabrà ensenyar-vos com es rectifica una història de vergonya i de sang.

EL SENYOR BISBE HA MOR

El senyor Bisbe de Girona, doctor Vila Martínez, ha traspassat en terra valenciana de la que era natiu, víctima de llarga malura que ha afligit impietosament els darrers anys de la seva vida.

El doctor Vila Martínez, hem de creure que clourà la sèrie de prelats valencians regentant diòcesis catalanes, segons iniciativa que tingué el senyor Antoni Maura en un dels habituals jocs de mans de que tan amics eren els polítics monàrquics, àdhuc els més preclars.

Amb tots els respectes per l'il·lustre difunt Dr. Vila, hem de declarar que el seu pas per la diòcesi gironina no deixa cap estela perdurable de bons records. La seva mentalitat no sabé mai avenir-se amb l'ambient de Catalunya; i, per això fou sempre un transplantat; i el seu temperament, un bon vic autoeròtic, li valgué l'allunyament de totes les simpaties, àdhuc de la clerecia nostrada. Dir el contrari és una pietosa reserva mental.

Per això, durant l'episcopat del Dr. Vila, el Palau-bisbal era clos a la ciutadania, com si aquesta presentís que allí dintre hi havia quelcom que detonava amb els aires del carrer. No és estrany, doncs, que la virtut eminent del difunt prelat en l'ordre personal, no tingués prou eficàcia per a desvirtuar l'efecte de les ordenacions capitals del seu govern diocesà.

Inclinant-nos reverentment davant el mort, desitgem que el Dr. Vila cloqui la sèrie de prelats de tendència anti-catalana, per a deixar pas a la sèrie de prelats que realitzin catalanescament una obra de govern d'animes unguida de tots els resplendors d'un eficaç apostolat.

REBELDIA SINDICAL

La C. N. T. i la F. A. I. tornen a fer pressa. Amb esgarrijs i gesticulacions anuncien "fieros males" de no aconseguir la inaplicació de la llei que subjecta els sindicats confederats a la llei comú d'associacions.

Ens admira aquesta tàctica dels anarco-sindicalistes; ens admira i ens sorprèn, perquè es situen en un lloc que ni la lògica ni el bon nom públic els emparen. Volen, costi el que costi, ésser una excepció i fruit d'un privilegi, ara que la República ha fet tanta rasa de tota mena de privilegis. Ja compreneu que és l'opinió entera que no pot consentir una nova oligarquia.

Si volen els anarco-sindicalistes continuar la sèrie dels seus fracassos, no tenen més que continuar orientant la seva política apolítica amb la seva

Partit Catalanista Republicà

L'ONZE DE SETEMBRE AL F. C. R. Per a commemorar dignament l'onze de setembre el F. C. R. farà onejar per primera vegada la bandera barrada en el seu estatge social. No creiem que cap acte més honorable es pugui retre a la Pàtria Catalana i als herois que defensaren les seves llibertats, avui en camí de recobrament.

L'acte tindrà lloc a dos quarts d'una de diumenge dia 11, hissant la bandera del governador civil senyor Ametlla.

Si és possible que Rovira i Virgili vingui a Girona, a continuació l'il·lustre historiador dissertarà sobre un tema polític.

Tots els socis de F. C. R. són convidats a l'acte que hem de procurar revesteixi l'interès i la importància de la seva significació.

En el mateix es donarà compte del primer cursat organitzat pel "Foment" i de la tasca societària que es proposa emprendre en acabar les vacances estivals.

SENTENCIA EXEMPLAR

El Tribunal provincial del Contenciós administratiu ha dictat sentència contra divuit regidors de la Dicotadura que formaren part de l'Ajuntament d'Olot, condemnant-los al pagament d'onze mil vuitcents pessetes com a responsables civils d'acords de destitució de l'arquitecte municipal d'aquella ciutat senyor Josep Esteve. Part de l'esmentada quantitat correspon a sous devengats pel susdit tècnic en els anys en què estigué destituït i part correspon a despeses judicials devengades en un plet contenciós que perdé el mateix Ajuntament promogut pel funcionari indègudament destituït.

La sentència dictada pel Tribunal condemna, demés, al pagament de les costes als recurrents, els ex regidors esmentats.

En nom i representació de l'Ajuntament d'Olot impugnà el recurs el lletrat d'aquest Col·legi i bon amic nostre senyor Camps i Arboix.

habitual manca d'intel·ligència. Mentrestant els comunistes, més agils i pragmàtics, els acabaven de conquistar tots els contingents proletaris.

Per endavant les batalles contra vent i maror, són perdudes per asfíxia i per incomprensió, i avui no pot ésser més insensat defensar sense raó objectiva que pugui haver-hi unes organitzacions dintre l'Estat que visquin al marge de la llei, impunement lliures de tot control i possibles encobridores de tota mena d'escomeses contra el règim imperant.

Noticiari

Han sortit en viatge de turisme, cap a la Costa d'Azur i admirar les bel·leses de Montecarlo, Nice, Menton i Sant Remo, el nostre amic president del Girona F. C., senyor Lluís Ribas, acompanyant a la seva senyora esposa i germana i senyora Teresa Monjuí.

Els desitgem un viatge esplendorós.

Nou president del Col·legi de Metges.—Ha estat nomenat president del Col·legi de Metges de la nostra ciutat el doctor Josep M.ª Riera i Pau. Ho celebrem.

En Lerroux a Girona.—Ens diuen que Lerroux visitarà la nostra ciutat el proper dijous, dia 8, i què, per aquest dia s'ha organitzat un acte públic en el teatre municipal.

Un sopar.—Ens assabentem per la premsa, que dijous passat els periodis soparen a La Barca, convidats pel senyor Governador. Bon profit.

Empleats de Banca de Girona.—Per l'Associació d'Empleats de Banca d'aquesta ciutat ha estat adreçat al ministre del Treball el telegrama següent: "Enviem entusiasta felicitació amb motiu promulgació decret referent acomiadaments injustificats que impedirà continuació arbitraritats comeses."

Nou grup polític.—El malestar que regna en les agrupacions radicals també es deixa sentir en la nostra ciutat.

Una nota enviada a la premsa, en nom de varis elements del "Centre Radical de Girona", assabenta a l'opinió pública que no estan conformes en la forma en que va celebrar-se l'última assemblea del passat diumenge, pensen formar una agrupació apart.

El senyor Macià a Torroella.—Per el dia 17 de setembre s'anuncia l'arribada a Torroella de Montgrí del President de la Generalitat de Catalunya; en l'esmentat dia tindrà lloc la inauguració de dos noves sales del Grup Escolar. Aprofitant la visita del senyor Macià, seran igualment inaugurades, en la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, les noves oficines, la Biblioteca i la Casa Agrícola.

Ateneu de Girona.—La Junta de l'Ateneu de Girona ha acordat adreçar-se als homenages al gran poeta Joan Maragall, a Olot, i a la inoblidable pintor Francesc Gimeno, a Torroella de Montgrí.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, consegüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avís.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei. Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

Mirador esportiu

Demà comença la XIV Volta ciclista a Catalunya Girona final de la cinquena etapa

Les grans curses de fons per carretera

Sobre la ruta

La màxima prova del ciclisme català

Itinerari de la Volta

La XIV Volta a Catalunya, exemple de model de superació que començarà demà sota els més falaguers auguris, és la competició més transcendental, més interessant de totes les que es vénen celebrant a casa nostra.

Durant vuit jornades, aquests atletes de bronze, colrats pel sol, plens de joventut, entusiasme, fe, coratge i abnegació, recorreran amb il·lusió a tort i a través de la Catalunya estricta; escamparan arreu l'espectacle d'aquesta cursa, que és exemple viu de la nostra croada esportiva, exemple de patriotisme, perquè l'esport és fortalesa.

Perquè una prova esdevingui internacional cal bastir-li un màxim prestigi, un historial, el qual no pot proporcionar-se a través de la nostra competició, sinó a través de la internacional cal bastir-li un màxim prestigi, un historial, el qual no pot proporcionar-se a través de la nostra competició, sinó a través de la internacional...

La categoria nacional i internacional del Tomb Ciclista a Catalunya és indiscutible. Aquests últims dies la llista d'inscripcions s'ha vist augmentar considerablement; dos equips integrats pels millors especialistes nacionals, el concurs dels quals no podia mancar, han vingut a sumar-s'hi; un altre equip estranger format per corredors belgues ve a augmentar la categoria ja excel·lent de les inscripcions.

La formidable actuació dels rutiers nacionals, Montero, Canyardó i Campamà, en el campionat mundial de fons per carretera, celebrat aquesta setmana a Itàlia, classificant-se Montero en quart lloc, deixant enrera el fins avui campió mundial Learco Guerra i Canyardó, arribant amb el mateix grup i temps dels internacionals Godinat (França), Gyssels (Bèlgica), Buchi (Suïssa), i Muller, de Luxemburg, tot fa preveure una altra i no menys formidable actuació d'aquests corredors peninsulars, els quals hauran de llançar-se a fons per donar la batalla junt amb els seus companys d'equip, els no menys batalladors, rutiers de França, Itàlia i Bèlgica vinguts expressament per disputar aquesta carrera. D'aquesta brillant inscripció de nacionals i estrangers cal esperar-ne una gran actuació, donant un major relleu a la XIV Volta a Catalunya.

Si, de fet, la Volta a Catalunya ja revesteix una importància indiscutible, les col·laboracions tan col·lectives com personals vénen a multiplicar la seva significació. En la seva inacabable llista de noms podem llegir-hi el del President de la Generalitat de Catalunya, Cap Militar de la Quarta Regió, Governador de Barcelona, President de l'Audiència, Conseller en Cap de Barcelona, autoritats, diputats, regidors, Associació de la Premsa, Sindicats de Periodistes, 23 federacions i entitats esportives, President del Consell de Ministres, President de la República Espanyola, i tants i tants d'altres. Com pot veure's, les col·laboracions i adhesions són tan importants com nombroses.

L'Ajuntament de Girona, nascut de la voluntat popular, sensible a totes les suggerències que repercuteixen en benefici de la nostra aimada ciutat,

a la primera crida que li feu la secció ciclista de la U. E. de Sans, recollí i acceptà l'encàrrec de patrocinar el final d'etapa, amb una unanimitat tan significativa, que mereix totes les alabances dels esportius gironins. Podem ben dir que gràcies a l'Ajuntament, Girona noyament estatjara i acollirà amb fraternal alegria i amb no menys complaença dels seus conciudadans tot l'escamot de braus esportius que tinguin la sort d'arribar al final de la cinquena etapa.

Acabada la famosa volta de França, amb la qual donà començ la temporada ciclista, una sèrie de carreres més o menys importants l'han seguida, mantenint l'interès viu de tota l'afició al noble esport del pedal. Els campionats del món celebrats el diumenge propassat, han vingut a augmentar considerablement l'afició, situant-la al punt roig, però tot de sobte ens trobem en vigília de la gran "ronda" catalana i entrem de pie en l'última fase de la febre ciclista en uns moments que ja tothom parla del mateix: de la Volta.

Durant una setmana llarga, cada dia repetirem la mateixa pregunta: ¿qui ha arribat primer? i aquesta curiositat que experimentarem tots els milers d'esportius de Catalunya eis proporcionarà indefectiblement mo-

ments de satisfacció i de contrarietat, mentrestant el grup de rutiers amb el seu ritme acompanyat, ara disgregat, ara en files índies, contrariats alguns i esperonats d'altres la caravana seguirà avançant però disminuïnt amb quantitat numèrica el nombre; multiplicaran les seves energies els restants, els més afortunats seguiran el seu camí amb major braó i tot pedalejant a l'unison amb unes mateixes il·lusions, intentaran arribar a la fita final. Alhora, ciutadans de ciutats i viles s'hauran congregat als llocs estratègics per a millor contemplar amb curiositat alguns, amb admiració i alegria d'altres, una prova que els mostrarà la vitalitat esportiva del nostre poble. A tots aquests espectadors nosaltres si pogéssim els recomanariem que les mostres d'entusiasme i acolliment no les regategin a cap corredor i si hom deu fer alguna excepció, deu ésser per als "modestos", ja que sols els mou una sola il·lusió: classificar-se. Tampoc no oblideu les contrarietats sense fi que pateixen, puix sols una fallera folia i un esperit d'heroïcitat inconcebible que els aguanten, mantens vegades perduts i esgotats per les carreteres tot cercant forces de flaqueja els permet el goig de festejar la seva victòria, que és acabar la Volta.

ENRIC M. MARTI

Temes esportius

MANCATS D'ESPERIT ORGANITZADOR

Desposseïts de tot dubte, podem assegurar que a la nostra ciutat no hi manquen bons aficionats desitjosos de conrear qualsevol especialitat esportiva.

Primerament ens cal fer remarcar que, amb aquesta afirmació, no pretenim fer públic cap descobriment ni dir res de nou al bon aficionat, que ja el suposem assabentat d'aquesta particularitat gironina. Però com a vertaders aïmants i animadors de l'esport, tots devem planyer-nos de la manca d'esperit organitzador que se'nyoreja a casa nostra.

La falta de ciutadans aficionats a les manifestacions esportives amb tremp d'organitzadors, impossibilita a les joventuts formar-se i destacar-se en pràctiques diverses de l'esport en general.

Catalunya, al davant de la península ibèrica, gairebé en la totalitat dels esports que oficialment vénen practicant-se, ens demostra el nivell enlairat i encoratjador en què es troba i a l'ensem ens estimula a seguir la seva tasca, encaminant i conduint les joves promocions pels viaranyes de l'exercici de l'esport; per això és cel tot necessari l'existència i creació de societats eminentment esportives, amb gent entusiasta i intel·ligent. És per això que ens dol doblement no saber correspondre ni col·locar-nos com a catalans ni com a gironins a la supremacia que usdefruïta la nostra terra, de la qual nosaltres en som part i art. La fama conquerida pels catalans, podrem celebrar-la, gràcies a aquestes societats especialitzades en degadores i cultivadores dels nostres atletes.

Caldrà recordar que a Girona encara no tenim cap piscina? i no serà

per manca de projectes, ni d'haver-ne parlat!

Mancats de piscines, no tenim waterpolistes ni equips de natació —volem creure que no serà per manca d'aigua, puix un dels articles de primera necessitat (?) a casa nostra, són les barques — mancats d'esperit organitzador ens falta organitzar i fomentar societats ciclistes, tennistes, equips de rugby, etc., etc.

Una prova palesa que la Girona esportiva amb un xic d'entusiasme per part d'elements organitzadors, podria augmentar les pràctiques de l'esport, ens la dona el "Club dels Atletes Units". Ells s'han triat l'atletisme, especialitat principalment necessitada d'un control i suport econòmic, adés d'hàbils entrenadors, l'entusiasme i l'anany de perfecció — excessiva qualitat — ells, ja n'estan assadollats. El fruit d'aquests joves atletes, el podran apreciar tots els ciutadans que demà diumenge, a les quatre de la tarda, els plagiï traslladar-se al camp de Mars, on tindran lloc els campionats socials dels "Atletes Units", amb el programa de proves que més avall detallarem

MITJA

ATLETISME

Campionat social "Atletes Units" Ordre de les proves: 3.000 metres llisos: Anesa, Fornells. Llançament del javalot: Perich, Font II, Bonet, Massoni i Porras. Salts d'altura: Gil, Giró, Giral, Porras, Patiño i Anesa II. 800 metres: Anesa II, Fornells. Llançament del disc: Perich, Tremps, Font II, Giró, Lleó i Massoni. 200 metres: Giral, Porras i Pujol. Perxa: Font II, Merino II, Gil. 1.500 metres: Anesa I, Anesa II i Fornells. Reemplaçaments 4 per 400 metres: Equip A i equip B.

FUTBOL

Ahir es reuniren a Federació Catalana els equips que integran la segona categoria preferent, per tal de confeccionar el programa del campionat 1932-33 i altres detalls referents al mateix.

Prengueren els acords de fer intercanvi de club a club de 30 invitacions per a cada partit, de tenir entrada lliure al camp 15 jugadors i delegats, mediant presentació del corresponent carnet acreditatiu i fer pagar com a màxim una entrada als visitants de 0'75 peses, mediant la presentació del carnet de soci del club del mes corrent.

El Comitè de Competició va quedar constituït de la següent manera: President, senyor Solanas, del Sant Boi.

Vocals, seyor Gil, del Tarrasa, seyor Grau, del S. Andreu.

També acordaren que el club que fes qualsevol motiu no satisfessin l'import del rebut al àrbitre, serà eliminat del torneig.

A continuació es va fer el sorteig, que és com segueix:

- Dia 18 setembre: Ripoll-Girona. Dia 25: Girona-Tarrasa. Dia 2 octubra: Manresa-Girona. Dia 9: Girona-Granollers. Dia 16: Iluro-Girona. Dia 23: Girona-Sant Cugat. Dia 30: Atlètic de Sabadell-Girona.

U. S. de Blanes — Girona F. C. (Selecció)

Ahir a la tarda vàrem anar a Blanes a presenciar el partit de futbol que una Selecció del Girona anava a jugar-li.

En vàrem sortir completament desil·lusionats, perquè vàrem constatar que encara queden resquicies d'aquells públics apassionats i ignorants, i que per cert ha de portar a la llarga mals resultats a la novella entitat Unió Esportiva de Blanes.

Indiscutiblement que la culpa de tot el que va passar és de l'encarregat de tocar el xiulet, que no sabia ni sap i dubtem que hagi llegit el reglament de futbol, per tal de dirigir un encontre.

Va estar inoportú en tots els mo-

ments, doncs en donar un penalty, per unes mans de Bussot bon tros lluny de l'àrea de defensa, va fer que l'equip gironí que feia una bona partida, s'ho prengüés força a la fresca en veure que tots els esforços que faria serien anul·lats per aquell bon senyor, per ignorant àrbitre. Hem de recalcar que el camp era sense marcar i que ell en pitar el penalty era a mig camp.

I una volta fet aquest petit comentari passarem a l'actuació dels equips, que es varen arrengrar de la següent forma:

Blanes: Casabella; Orenc: Balmunya; Padrós, Comes, Ros; Grau, Col·lell, Barceló, Coll, Domènec.

Girona: Vilagran; Bussot, Plana; Flavia, Moret, Vilata; Torras, Trias, Carreras, Ferrer, Tarradellas.

De l'equip de Blanes indubtablement que si en treiem Comes, quasi no en queda res.

La porta, discreta; de la defensa, el millor Balaguer; de la mitja, el millor en Comes; els altres mitjos discretes; de la davantera, hem de dir que es movien molt però ni xuten ni es penetren. El millor, en Grau. Del Girona tots varen jugar bé. Si s'hagués arbitrat bé el resultat hauria estat un altre.

Diiumenge esportiu

Demà diumenge s'inaugura la temporada

La Junta directiva del "Girona F.C." té anunciada per a demà la inauguració de la temporada amb la celebració d'un encontre entre el seu potent equip "B" i el primer equip complet del "Palamós F.C." (campió amateur de Catalunya 1931-32).

Els equips s'aliniaran de la següent manera: "Palamós": Grau, Pagés (I), Vila, Santamaria, Ribas, Pagés (II), Napoleó, Górr, Campozano, Viu, Balcells, Suplents: Bartí, Roca.

"Girona": Vilagran, Plana, Disps, Pla, Vilata, Dabau, Torres, Trias, Miguel, Comes, i Tarradellas. Suplents: Jordà i Foraster.

Dirigirà l'encontre el col·legiat amateur Amadeu Oliva.

Gràfiques DARIUS RAHOLA-Girona

XVII

*